

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εις τήν γήν τῶν Παρθενῶν.

Χίμα κι' ἐνηαυδα πέντε,
τὰ κουνοῦμα κι' ἐν κουνηνταί.

Τῶν ἡρώω μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολῦ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κτὼ φέρδγα εἰναίμ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη—δὲ κα φέρδγα κα' ἴσ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμοῦδου τὸςλεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν δά πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλει.

Δεκάτη κι' ἔκτα μηνὸς Ἀπριλίαν,
Πάσχα, κουμπουραῖς, κρότοι ποικίλοι.

Ὅκτακόσα κι' ὄγδόντα κι' ὄκτω,
τῆς λαμπρῆς μᾶς καλεῖ τὸ ὄφακτό.

Δεῦτε νὰ ψάλωμεν καὶ μερικά
μεγαλυνάρια πολιτικά.

Βουλὴν τὴν παμμακάριστον,
τὴν ἀληθῶς ἐχθράριστον,
ὅς Μυροφόροι γράνωμεν μὲ μόδα καὶ μὲ ῥόδα
κι' ἠμῆσομεν τὰ κόμματα τοῦ κάθε Βοεβόδα.

Δεῦτε τὸ γόνυ κλίνωμεν
καὶ πάλιν μεγαλῶνομεν
τὴν λαοπερόβλητον Βουλὴν, τὴν πάντοτε βροντῶσαν,
κι' ἐμφορῶς ἀπαρτῶσαν
μὲ λόγους κι' ἔση σκοτεινὰ, γρηροδὴ κι' ἀνεμίλια
ἴσὺν λόγον τὸν Βασιλικῶν,
τὰ μάλιστα συμβολικῶν,
ποῦ ὁ ἴδιος ἀνατάλητος θὰ μὲν διχῶς σχόλια.

Ψάλλω μεγαλυνάρων
ἴσὺν γέρο καγκιλιάρων,
ποῦ περνοῦν γύρω του πλειοψηφίας νῆαι,
κι' ὅσπαν Πρόεδρος Βουλῆς
ἔνας εἰς ἴδιος προσομιλῆς
ὁ Κόνις Ρώμος βγήκε,
καὶ πρῶτος ἦλθ' ἐπιλαχῶν
ἐν βίῳ τῶσαν λαχῶν
ὁ μέγας καγκιλιάρος τοῦ Κόνις τῆς Κερνίρας,
νῆτα μεγάλοι Κόνιτες ἐκρότησαν τὰς χεῖρας,
κι' ὁ τῆς Δευκόδος Τσαφλαμῆς, πρεσβύτης φαλακρός,
ἔβησαν ἔξω κατηφῆς κι' ἐδῆρθησε πιρῶς.

Ἵγνώ σε, Βουλευτήριον,
δοῦ πο μετὰ βοῆς

κρίσεις τὸν ἐρακτιήριον,
ποῦ δὲν τὸν ἔνοοις.

Ἦλθες μὲ γέροντας γερούς,
ἦλθες μὲ νέους φιλογερούς,
καὶ νῆα προμηνηνταί πολλῶν συμφορῶν
καὶ τῶρα θ' ἀναγκάζεται συγχάως ἡ φρουρὰ
μ' ἐφ' ὅλιον λόγῳ τῆς Βουλῆς τὴν αἰθουσαν νὰ τρέχη
καὶ τῶν συνεδριάσεων κι' αὐτὴ νὰ συμμετέχη.

Δεῦτε νὰ μεγαλῶνομεν βουλευτικὰ ματσούκια
κι' ἐνθυμηθῶμεν σημερον εἰνεῖνα τὰ χαστούκια,
τὸ μένος, τοὺς παροξυσμούς,
τῆς μαγκουραῖς, τοὺς ἐμπτισμούς,
κι' ὅσπα στὴν ἀκρόρουν συνέβησαν τῆς Σάμης
καὶ πάσας τὰς προστάτιδας ἐνέθησαν Ἀντάμεις.

Ὅταν ὁ γέρο Θεοδώρης μὲ τὰ μεγάλα ρήματα
πανάρχρατος ἀνέρωσε τῆς Σάμης ὀδο τμήματα
νὰ φέρη τὸν Ραντιόπουλο, νὰ φέρη τὸν Βρονῆν,
τότε γελῶν ἀνέκραξε πρὸς τοῦτον τὸ Κορδόνι :
χαῖρε καὶ πάλιν, λιπρωτὴ
θαυματωγοῦ Κορδόνια,
χαῖρ' ἐλογῶν ἀνρωτὰ
καὶ νῦν κα' ἴσὺς αἰῶνας.

Ὅ γέρος πανηγυρικῶς
τοὺς πόθους μας ἐπλήρωας,
καὶ τοὺς θεομῶδες τετηρημάς
τὴν ἐλογῆν ἀνέρωσε.

Ὅν παῖδες προσκυνεῖτε,
ὄν ἱερεῖς θνέετε
καὶ νῦν καὶ σὺς αἰῶνας.

Τούτου φίλῳ τὸ χεῖρι,
ποῦ πάλιν θά μᾶς φέρῃ
σ' ἐκλογικὸς ἀγῶνας.

Ἵγμεῖται τὸν Θεόδωρον καθένας συμπολίτης,
κ' ὅπῳτ' ἤλθε σ' ἐπὶ τὴν Βουλὴν τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης,
τότε σ' ἐπὶ τὸν Βουλευτήριον παρόστημι κα' ἡμεῖς,
κα' ὁ κύριος Πρωθυπουργός,
φερόμενος νομοταγῶς,
τὸ τοῦ Θεοῦ κίνημα κατέκρινε δριμύς,
κα' εἶπε πρὸς τοὺς ἀκούοντας πῶς ἀπὸ χαρακτήρος
ποτέ του δὲν ἠθέλησε νὰ γίνῃ γαῦρος ἤρωσ
ἐπιμνηθῶν στάσεων καὶ πραξιοσημάτων,
καὶ μῆτε στέργει πάποτε ν' ἀκούσῃ τὸνομά των.

Αὐτοῦ δὲ λόγιος αὐτὰ
σανίδας ἀκούσα πολλαῖς,
ποῦ τοῦτελεσαν ὀρθῶς κορυφαί :
σὺπα κα' ἀλήθεια δὲν μᾶς λές.

Καὶ τότε ἐκδύσαντες αὐτὸν
πολλοὶ τῶν φίλων βουλευτῶν
τὴν ροδιγκῶταν τὴν κομψήν, τὴν μελανὴν ἐκείνην,
χλαμῦδα τὸν ἐνέδυσαν τὰ μάλλισα κοκκινήν.

Τῆς ἀταξίας τὸν ἐχθρὸν
ἐθαύμαζε κα' ὁ Φασουλῆς
μετὰ τοῦ Περιπέτου.

Κ' ἔβαλαν σκοῦρον ἐρυθρὸν
ἐπὶ τῆς ἀσπερῆς κεφαλῆς
τοῦ σανιδηγερέτου.

Ἐδύσαν κα' ἕνα πατερό
σ' ἐπὶ τὴν δεξιάν του χεῖρα,
κα' ἔβαλλον πάντες ἐν χορῷ
νομοταγῆ σωτήρα.

Τότε λοιπὸν ὁ μεταμπλιῆς
καὶ πρωτοστάτης τῆς Βουλῆς
ἐξῆλθε ἐν ὄρει θαλαρῶ
μὲσ' ἀπὸ τὸ δωμάτιον
μὲ σκούφραις καὶ μὲ πατερά
καὶ πορφυροῦν ἱμάτιον.

Κ' ἔβλεπον πάντες ἐν οἰκῇ
τὸν ἄνδρα τὸν νομοταγῆ,
τὸν τὰ πραξιοσημῶματα
τῆς ἀνταξίας γέγοντα
κα' ὀρθοπροσύνῃς ρήματα
στοῖς ἐν Θεοῦ λέγοντα.

Τὸν πάλαι κρύφαινα ποτε πάντα θεομὸν τοῦ κράτους
ὀπὸ σανίδων θάλασαν, μαζὶ μὲ Κορδονάτους
τὸν ἐγαλαν περιπαθῶς εἰς ἦχος ἀμανίδων
πλήθῃ κορδοναῖοντα σανιδόφορον παῖδων.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὀπὸ κράτος τῶν νικῶν
ἔγινε καὶ Συνέδριον ἀρχαιολογικόν,
κα' ἐθαύμασε κα' αὐτὸν κα' ἡμεῖς
κα' ἔβλεψεν τὰς τῶν οικοδομῶν,
ὀπὸ παρέχουν ἀρθρον καὶ χρῆσιμον ἔυλειαν
πρὸς θοοὺς προασπιζοῦνται θεομὸς καὶ Βασιλείαν.

Ἵγμεῖτε πάντες οἱ πιστοὶ τὴν ἐξοχότητά του,
κα' ἐγὼ μετάνοις κάνω,
προσηλθε κα' ἀντιπρόσωπος τοῦ Πίου τοῦ δεκάτου
ἀπὸ τὸ Βατικάνο,
νὰ κύνῃ μετὰ συστολῆς
σ' ἐπὶ τὸν Πάπα τῆς Κορδοῦνας,
ὄσπερ ἡ δόξ' ἡεθαλῆς
καὶ νῦν καὶ σὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ γέροντος Μωῦσῃ
σ' ἐπὶ τὸν Κερκυραῖον ἔμεινε τὸ δοξαστὸ νησί
κα' ὁ Κάισαρ ὁ τῶν Γερμανῶν μὲ τὸ βαρὺ του κράτος,
κα' ἔσκασαν τὰλλα τὰ νησιά,
καὶ τοὺς σοφοὺς σ' ἐπὶ τὴν Κρησιῶν
προθύμως τοὺς ἐμάλεσε κα' ὁ μέγας Καραπάτος,
καὶ τότε ἔχόρτασαν ψωμὶ μύσται σοφίας νῆστες,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται κα' ὁ τῆς Λαδοῦνης μύστης.

Ἐπ' αὐτοῦ κα' ὁ Γουλιέλμος σὲ παράσημ' ἀπειθῆς
πλήθος ἀετῶν μοιράζει σὲ Ρωμηρὸς ἀετιδεῖς,
ἐπὶ τούτου κα' ἡ πατρὶς βλέπει πῶς ἀληθινὸν
κα' ἔγινε κα' ὁ Βασιλεὺς Νάυαρχος τῶν Γερμανῶν.

Ἐπ' αὐτῆς τῆς βασιλείας
τοῦ κυρῶν Ντελιγγράνη
κα' ἡ Κορῶνα τῆς Ἀγγλίας
δοσοῦτοπα καταφθάνει.

Ὅταν ὁ ξυλᾶς ὁ γέροντος
ἐκ τοῦ ξύλου τῆς Ἑλλάδα
τοῦ Συντάγματος καθεῖλε,

Τότε μέχρι τῶν ἀστέρων
τοῦ κλαυθμῶνος τὴν κοιλίδα
ἔβουσαν φωναὶ ποικίλαι.

Τότε ἐφάναισαν φωναὶ :
χαῖρε, σπῆρε τῶν Ἑλλήνων,
πρωτομάστορα κλεινῆ
στόλων καὶ στρατῶν ξυλλαν.

Κ' ἡ πατρὶς ἐφεγγαστοῖ
καὶ παύσαν ἤχων ἤχοι,
καὶ τὰ ξύλιν' ἀνεπτοῖ
τῶν ἀρχαίων χρόνων τεῖχη.

Ὅπῳτ' κα' ὁ Στριφτόμπολος, φουσταναῖλῆς γερός
καὶ μύλα φλογερός,
μεγαλορῆμον κα' ἐδοσταλῆς
ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἐλάλει σ' ἐπὶ τὸν πατέρα
πῶς θά μᾶς κάνομεν τὰλαροῦ

Ἄρον, δ' ἐμένα μὴν κολλῆς σὸν νὰ μοῦ τῶχρης τάξιμο.
 ἔχω γιὰ πούλημ' ἄρνια καὶ ἄρνια καλὰ γιὰ σφάξιμο.

οἱ στρατηγοὶ τοῦ κρεββατοῦ
 κ' οἱ ναύαρχοι τῆς ἕξρας.

Ἀντήχσαν ἀπὸ πηλὴ
 πολλῶν ψαλμοὶ μεγάλοι·
 σ' ὁ πῆσμά σου, φουσταναλῶ,
 θά γίνουσι τώρα κ' ἄλλοι.

* Υφρόσατε τὰ δάκτυλα τῆς δεξιᾶς παλάμης,
 κ' ὅπταν ἐσυήτησαν τὴν ἐκλογὴν τῆς Σάμης,
 Βουλῆς τὸ καταπέτασμα μὲ κρότον διεσφάγη
 κ' ἐβέβαζαν μανιόμνοι τραποὶ κομμάτων τράγοι.

Κρανία δ' ἠνέωχθησαν γερὰ μαγικοσοφάρον
 κ' ἠρωκῶν ῥητορῶν,
 καὶ μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς
 ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς
 μὲ τραύματα καὶ μὲ πληγὰς
 κ' ἔβαν πῶς ἔβαν ναυγάς.

Τότε σταθμοὶ βοηθειῶν μὲ κοπιητοῦ καὶ θρήνων
 ἐδέχθησαν ἐκείνοισ·
 τοὺς μάρτυρας τοὺς ἀσφατοῦς κ' ὄλοισ τραυματίας
 αὐτῆς τῆς πολιτείας.

Τότε λαὸς εἰς τὴν Βουλήν προσέειπε δόμοιός
 κ' ὁ μέγας ἐκατόπταρχος, Δογγίνος δ' Ῥωμαῖος,
 κτυπάζων τὰ γενόμενα, τοὺς ὄλοισ, τοὺς αἰσιμοῦς,
 καὶ τὴν βροχὴν τῶν χαστουκῶν καὶ τοὺς παροῦσμοὺς,
 εἶπε σταυρονοπομίμως· ὡς ἀληθῶς σασήριον
 ἀπὸ τὸ Βουλευτήριον.

Τότε συσκευηθήσαν κ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
 κ' ὁ Βουναράνης προοῖδεν κρανία μὲ κροτά,
 παρήγγειλε τὸν Κετοκῶν χωρὶς τὰ μουμουρήσι
 μισὴν ἐπιχορήγησεν εἰς τόνους νὰ μεταρῆσιν.

γαπ' ἔυλλοιτηκαν καλὰ,
 καὶ πρῆται μὲ τῆς πασχαλαῖς
 νὰ φῶσι κάμποσα ψιλὰ
 κ' αἰτοὶ ποῦν πάσχασαν ἐυλαῖς.

Τάδε λέγει Θεοδορῆς· εἰσι κἄτω τὸ κεφάλι,
 καὶ γὰρ πούλημ' ἄρνια σὸν κ' ἐμὲ δὲν ἔχουν ἄλλοι.

Τάδε λέγει Ντεληγγάνης,
 πρῶτος τῆς Βουλῆς τοσπίνης·
 ἔχω μοναχὸς μοῦ φέτος ἐκατὸν σαράντ' ἄρνια,
 καὶ θάλλοθην ἀκόμη κ' ἄλλα,
 κωριετῶν καὶ δαδὸ μεγάλα
 τῆς ἀνερωθείσης Σάμης ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά.

Τρέμει τὸ Βουλευτήριον
 ἐν συμφοραῖς περιπετόν,
 καὶ μὲ φωνὴν διαπασῶν
 κρηνάει πρὸς τὸν κέριον.

Μέσα οἱ στέλιον καὶ στρατῶν πολεμικὴν κρατάτην
 ἐνότισέ με βρονταῶδων ἐμβατηρίων ἤχους,
 φιλήσω σου τὰ πατερά, κἀκεῖνα σμῆξω πάλιν
 μὲ τῆς λυτῆς μου κεφαλῆς τοὺς ἀπλοῦτους βοστρέχους.

* Ὁν πατερῶν τοῦ Μουθῆ
 κρότον ἤχηθ' ἡ τοῦ δαδὸ
 ὁ Κόντες ὁ καυμίμος
 κ' ἐκρόβη τρομασμένους.

Τάδε καὶ πάλιν ἡ Βουλὴ,
 ποῦ συγκληθῆσαι προαλεῖ,
 κρηνάει πρὸς τὸν Μουθῆν·
 μὴ τὴν θεράπειαν τὴν σὸν
 καὶ σήμερον παρὶδης
 ὡς μέγας Κορδοβιῆς.

Ἀναβαίνοντας τοῦ γέροντος τῆς Κορδοῦνας στήν Ἀρχήν
 τρέμους συνεχῆς συνείχε καθενὸς δειλοῦ ψυχῆν
 μὴ τὰ δόγματα του καὶ πάλιν ἀρεμάνως τὰ τρέψῃ
 καὶ ἄλλον πόλεμον κηρύξῃ.

Ἐνα πλῆθος Κολονέλων
 εἶπε πρὸς αὐτόν : κοιμοῦ...
 παρελθόν, παρόν καὶ μέλλον
 τὸν ἐλίκνισαν ὁμοῦ.

Καὶ τῆς Κρήτης τὰ βουνὰ
 τοῦ φωνάζουν : ὁσανά,
 πολεμάρχε Κορδοῦνᾶ.

Ἄφροβος σὺν Κορδοιόνης,
 ποῦ σεπτὰ δονεῖς ἐδάφη,
 εἶα σ'τὰ βουνὰ τῆς Ἰδης,
 ποῦ καὶ ἕκενος ὁ Κροσιόνης
 ἐμεγάλωσε καὶ ἑτέραφῃ.

Ἐλα, γέροντα, καὶ ὁ γέρονς σὲ προμμένει ψηλορείτης
 μετὸν Φούμη, μετὸν Μάνο...
 καὶ αὐτὸς λέγει : τί νὰ κάνω,
 ποῦμαι τώρα κυβερνήτης.

Τότε λαλεῖ καθ' ἑαυτὸν τοῦ γένους ὁ Μεσοίας,
 ἀποῦ πραξικοπήματα δὲν στέργει καὶ ἀνταρσίας :
 πῶς τοὺς ἀντάρτας σήμερα ζηλεῖται τοῦ Θεοῦ σου,
 ποῦ τὴν ἀντιπολίτευση ἀποτελοῦν τῆς νῆσου.

Φοροῦντες ἐφορτάδιμα ψάλλομεν ἀναστάδιμα.

Πάσχα σεμνόν, ἐράσμιον,
 γλυκὺ καὶ πανσεβάσμιον,

Πάσχα, ποῦ θὰ τυφλώσωμεν πολλοὺς με βαρελότα,
 χαλκοῦνη καὶ μουρηότα.

Πάσχα, ποῦ θ' ἀλλάξωμεν
 ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους,
 καὶ ομπάρα θ' ἀναλλάξωμεν
 με συγγενεῖς καὶ φίλους.

Ἔσθ' Ὁμιλοῦ τὸν Ἰτακινὸν ἢς ψάλλωμεν ἐγκώμιον,
 ποῦ τοῦ Φαλήρου ἔσπησες τὸ ποδηλατοδρόμιον.
 Πάσχα Κυρίου σήμερα, καὶ ὁμησώμεν ἀγάπας,
 ἱπποὺς ἀκαματόποδας, ἱππεῖς τε καὶ ἄμαζνας.

Βραβεύσωμεν βασιλικὸς ἐν ἑλάνθαστῳ κρίσει
 καὶ τίλλογο τοῦ Μεταξᾶ καὶ τίλλογο τοῦ Χρῆστῃ.
 Ἀεὶτε βραβεῖον δώσωμεν ἐπάξιον τρόντι
 καὶ σ' τίλλογο τοῦ Καρατζᾶ, μὰ καὶ στῆς Νεγρεπόντη.

Πάσχα Κυρίου σήμερα καὶ ἑτοιμοῦσθωμεν κτύπους,
 βραβεῖον δειώσωμεν καὶ τῆς Βουλῆς τοὺς ἱπποὺς,
 ποῦ μήκρους καὶ ἄνους ἄλλατα πηδοῦν μ' ὄρθῳ κεφάλῃ
 καὶ στέκονιν οὐδ' ἀνήμεροι σὺν τίλλογο τῆς Ράλλῃ,
 καὶ ἄλλοι τὸν Ἀχαμῶντα λακίζουν τῆς Ἀρχῆς,
 ποῦ σέρνεται ταλαίτωρος, χολὸς καὶ δυστυχῆς.

Στεφῶσωμεν ἄλλοι σήμερα
 μετ' αἰῶν καὶ ἐγκωμίον
 πρὸς τίλλογα τὴνήμερα
 Βουλῶν καὶ ἱπποδρομίον.

Πάσχα, παπποῦς ὁ λυτροντῆς,
 τὸν ἐκλογῶν ἀνυροτῆς,

Πάσχα τῶν φίλων τῶν πιστῶν,
 τὸ πολεμικὸς πηξάν,
 Πάσχα, παῖτρον σεβαστῶν
 τὰς κεφαλὰς ἀνοῖξαν.

Πάσχα, ποῦ κάθε εἰδυμὸς μακρὸν ὄσχην παραίτησε
 καίωιν στοργῆς θυμιάμα,
 Πάσχα, ποῦ τὸν Σιμόπουλον καὶ ὁ Κόντες ἔχειρήσε
 μ' ἀγγελικὸν μειδίημα.

Πάσχα, ποῦ Γουναράκηδες ἔχουν γηρ γούνας ῥάμματα,
 ποῦ σχολιάζονται γλυκὰ τοῦ Κόντες μειδιάματα.
 Πάσχα, ποῦ πρὸς Σιμόπουλον ἀνοῖγει τὴν ἀγκάλην,
 ποῦ προφητεῖα καὶ ἔναστος πολιτικὸς προφήτης
 πῶς ἔνωσις ἐπιτεταται τὸν Διοσκουόρον πάλιν
 πάλιν πρὸ τῆς ἐνώσεως τῆς πολυπύου Κρήτης.

Πάσχα, ποῦ θάβρη στρατηγῶν καὶ πάλιν τὸ λαρόγγι
 μετὸς ἐξοπλιμοῦς,
 καὶ πάλιν μερικὸν παιδιῶν θὰ κατεβῆ τὸ ξύγκι
 μετὸς ἀθλητισμοῦς.

Πάσχα, ποῦ κάθε τρέψα αὐτὸν δημοσίου γέμει,
 καὶ ἔγκαινώσθη καὶ ἡ Παλλάς τῶν ἀδελφῶν Πολέμη,
 τοῦ Καλαμάρη κίτριον μ' ἐπιπλοισιν τελείαν,
 ὅπου λαμποκοπεῖ,
 καὶ τόσην ἐχορήγησε πρὸς τὸν παπποῦ ξυλείαν
 σὺν ἤτανε γηαί.

Πάσχα, ποῦ οὐράζει τοὺς πολλοὺς Ἀστυνομίας ὁδῶσι,
 Πάσχα μεταρροῦσῶμεν μεγάλων καὶ μειζῶνων,
 ὁ ποῦ πλατεῖαν δὲν ἔμπορεῖ τὴν νύκτα νὰ περάσῃς
 χωρὶς νὰ φῆς καὶ κονταροχαιρῆς ἡρωϊκῶν ἐπ' ὄνων.

Τὰς ἐπαλλήλων γυναῖδι
 θρηνοῦσαι ἐν τῷ μεταξῷ
 τοῦ κῆπου τοῦ κλανθμῶνος,
 ὁ Θεοδωρῆκης ἐπιστάς
 με λέξεις ἐνοῶν μεσῶς
 τὰς παρηγόρει μόνος.

Πληροῦθ' ἐλπίδος χαροπῆς
 καὶ ἄς ἔχη πᾶς ὅπ' ὄνει
 πῶς ὁ τῆν χεῖρ' ἀποκοιτεῖς
 μισθοῦς οὐ περιωφει.

Πάντες σ'οῦ γέροντος στήτε
 τὸν μέγαν σαυδῶνα,
 τοῦτον πιστοὶ ζητεῖτε,
 λαὸς εὐχαριστεῖτε,
 καὶ πατέρα κροτεῖτε
 εἰς πάντα τὸν αἰῶνα.

Καὶ καμπόδας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐλα καιρὸ, μαρὲ παιδιὰ, νὰ ψάλλω τὸ γρωστὸ
 τῆς ραπτικῆς καπὸσθημα τὸ κοσμοεγκωστωτό,
 τοῦ Γεωργῆ τὸ καπὸσθημα τοῦ Παππαϊοῦσῶντου,
 ποῦται τὸ καπὸσθημα κάθε πρωτονοσηῶντου,
 καὶ σ'οῦ Σταδίου τὴν δὸν φεγγελοεῖ καὶ λάμπει
 καὶ ὁποῖος τὸ βλέπει σεαματᾶ καὶ θέλει μέσα νῆμτη.
 Τὰ χελιδόνη, βρε παιδιὰ, μετ' ἤλδον τὰ Μαροῦτῶνα
 καὶ τρέψῃ νὰ κῶρεται τὸ ρούχα τῶνοῦξάτωμα.
 Τὰ χελιδόνηα κελαιδῶν καὶ τῆς φοιλαῖς των στήθρον,
 καὶ ὅσοι μ' ἐλπίδα τρέφονται πᾶς ἔγρωρη θὰ γίνου
 ἢς σπῆσῶν σ'οῦ καπὸσθημα τοῦ Γεωργῆ μετὰ
 νὰ καταλῆθρον τί θὰ πῆ βελῶμα μὰ φορᾶ.
 Ἐλα τεχνίτης θαυμασῶς ὁ Παππαϊοῦσῶντου
 καὶ γηρὸ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γηρὸ τὸ μπόι νάνου.